

je, var der ikke noget at komme efter, men det er der nu, sådan som det også i sidste måned kom til udtryk i en FN-resolution.

Mellemøsten er naturligvis mere end konflikten mellem Israel og palæstenserne. Men det er ikke desto mindre de to folk og først og fremmest deres ledere, der skal bidrage til, at der bliver fred i Mellemøsten.

Jeg vil dog ikke undlade at nævne den trussel, som kræfter i Iran, Syrien og andre lande udgør for en fredelig løsning og ikke mindst Israel. Men lige nu er der brug for at lægge pres på såvel israelerne som palæstenserne, så blodudgydelserne og lidelserne for begge folk kan stoppe.

En tostatsløsning er for såvel Israel som palæstenserne den eneste holdbare løsning, og selv om køreplanen ser ud til at være skudt i sænk, så har den været og er fortsat et nyttigt instrument – altså hvis parterne vil.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for en god debat, en debat, som indimellem har været mere ophidset, end man havde kunnet forvente. Alle er enige om, at køreplanen er et godt redskab, alle er enige om, at Genèveaftalen dernede er et godt supplement. Alle er enige om, tostatsløsningen må blive den endelige løsning, og alle minus Marshalløerne, Mikronesien og Enhedslisten er enige om, at FN's resolution er en god resolution.

Alligevel vil de, der har overværet debatten, have indtryk af, at vi er rygende uenige. Når vi på trods af den kraftige enighed kan virke rygende uenige, så kan man vel egentlig godt forestille sig, at det er svært at lave fred i Mellemøsten.

Jeg vil godt her koncentrere mig om det væsentligste perspektiv, og det var faktisk det, hr. Jesper Langballe sagde under sin tale. Der er problemer, der ikke har nogen løsning, sagde han, og måske stod vi her med et af de problemer, der ikke har nogen løsning. Det er der også andre kloge mennesker der har sagt og taget sig til hovedet, og alligevel er vi jo forpligtet til at se at finde løsninger. For findes der ikke nogen løsning, så findes der kun et fortsat virvar og en fortsat konflikt.

Derfor skal der findes en løsning, og alle ved jo også, hvor den ender, både i Israel og i Palæstina. Den ender med de to stater.

Hvorfor skal vi så så meget ondt igennem på vejen til de to stater, som må komme? Ja, det skal vi åbenbart af to grunde. Den ene er palæstensen-

ernes håbløshed, som hr. Søren Søndergaard var inde på. Den situation af håbløshed, de har, fører naturligvis til fortvivlelsens selvhjælp eller nødhjælp. Når man ikke kommer videre ad forhandlingsvejen, så vil de, som tager den anden vej, jo naturligvis tage den for at få deres løsning, for at få deres berettigede palæstinensiske stat.

Så på den ene side har vi altså det, der forhindrer tostatsløsningen. Det er på den palæstinensiske side håbløsheden, men håbløsheden fører jo så til eller fremmes af disse organisationer, som simpelt hen ikke vil acceptere Israels eksistens, som så udnytter håbløsheden til at få flere proselytter.

Det er jo klart, at der på palæstinensisk side er folk, Hamas, Jihad – det er jo ikke nogen hemmelighed – som simpelt hen ikke ønsker fred, som frygter fred. Og derfor ved vi også godt, at hver gang vi nærmer os en fred, så sprænges der en bombe, helst så voldsom som muligt, således at Israel gengælder, helst så voldsomt som muligt, og så er fredskræfterne slået ud.

Det er utrolig let at slå fredskræfterne ud af spillet dernede. Det er først en selvmordsbombe og så en eskalering i gengældelsen, så er det slut. Det ved man selvfølgelig fra Hamas' og Jihads side, og det spiller man på. Og det spiller så den israelske ledelse med på og er dermed med til at ødelægge tostatsløsningen. Det er den ene side.

Den anden side er den israelske frygt, frygt for, at tostatsløsningen bare er en omvej til at ødelægge Israel for good and ever. Der er i Israel er i dyb frygt for, at man ikke mener tostatsløsningen alvorligt, heller ikke de, som går ind for den på den arabiske side, men bare siger, det er det længste, vi kan komme nu, så knækker vi dem i anden runde.

Og den frygt er jo det, der får bosætterne til at sige, at vi slet ikke må få noget Palæstina, og får ledende israelske politikere til at sige, at Palæstina findes, det ligger i Jordan. Det er de to yderpunkter.

Yderpunkterne får vi aldrig til at bevæge sig mod hinanden. Vi må bare sige, at det er ekstremister, og de må ikke få nogen indflydelse på fredsprocessen, for ellers får vi ingen fred. Det store, brede flertal vil jo have fred. Hvis vi skal have fremmet det, så skal vi altså have gjort det tydeligt for israelerne, at der ikke er grund til at frygte, at tostatsløsningen er begyndelsen til enden.